

Over de week na het overlijden, voorbereiding uitvaart door familie

Ankers slaan

Je bent gevlogen, weg, verdwenen
en toch nog nooit zo hier geweest.
Wij zitten aan de tafel, de lege plek
gevuld met jouw afwezigheid.

Natuurlijk, we wisten dat je zou gaan.
Je lichaam liet je achter, zo wit en anders,
onherkenbaar zonder jouw luidruchtige
geluid. Met de stille trom vertrokken.

En nu zitten wij dus bij elkaar aan tafel
zoekend naar houvast in plaats en tijd.
Bevroren beelden, flarden van herinnering,
zorgvuldig schuiven we jouw stukjes.

Door onze tranen lopen de verschillen over
in elkaar, tot een plas vermengd verdriet.
Ons bloed stroomt weer als ooit tevoren
toen wij nog jouw bedoeling waren.

We ademen jouw naam tegen beslagen ruiten,
de wasem beschermend om ons heen. Zo sluiten we
de wereld buiten. Met woorden en verhalen
slaan we ankers op papier. Zo houden we je hier.

Herinnering

De geur van oude kleren
vergeten, achter in de kast,
met in iedere vezel een verhaal.

Leren hoge hakken met daarboven,
om ooit beloftevolle billen, een strak
gesneden kokerrok aan een knaapje.

De stevige stappers daaronder
ruiken naar bewaarde aarde
van vele versleten kilometers.

Het bloemig parfum in de hoes
om glitterjurken gedragen op feesten,
houdt hartstochtelijk vast

aan dat wat voorbij is en hangt
als herinnering in de kast.

Verder varen

In de stilte na jouw vertrek
van hier bij mij, naar ergens daar,
in een leeg, nog onbekend moment,
kom je bij mij binnen als herinnering.

In een zoute zee van tranen
drijf je af en aan op golven,
spiegel je een hemel aan geluk.

En ik?

ik vaar voortaan verder bij elke wind
omdat ik jou overal in mij terugvind.

©Marjan Leunissen

Steeds opnieuw

Alles wat ik je nog zeggen wil,
weegt te zwaar voor dit gedicht.
Ik heb er echt geen woorden voor,
mijn taal is gebroken, totaal ontwricht.

Wat ik nu voel is niet te vangen
in letters, zinnen of in inkt.
Alles loopt door tranen uit,
geen klinker die nog klinkt.

Ons verhaal is nu van mij alleen.
Ik vertel het aan wie het horen wil
zodat jij altijd blijft bestaan,
steeds opnieuw aanwezig bent, heel stil.

©Marjan Leunissen

Laatste vaart

En dan is het opeens zover,
je vaart voorbij de horizon.

Ik heb dit beeld zo lang omzeild.
Turend over water liet ik het zinken.
Nog niet,
het is voor later.

En nu ruik ik je geur,
herken mijn tred in hoe je liep,
voel je warme hand om die van mij,
rijd weer paardje op je knie.

Mijn ogen hoef ik maar te sluiten,
mijn neus en oren zet ik open.
En hé, daar ben je weer!

©Marjan Leunissen